

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

DE || LIBERTATE || CHRISTIANA ||

Lensaeus, Johannes

Antverpiae, 1590

Capvt III. Ætatis nostræ hæreticos in constituenda libertate Christiana,
turpißimè lapsos esse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46059](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46059)

Dei, in similitudinem imaginis corruptibilis hominis, & volucrum atque quadrupedum & serpentium: vel qui istis simulacris non dediti, aut non nimis dediti, coluerunt tamen & seruiuerunt creaturæ potius quam Creatori. Absit omnino ut istorum vanitates & inlanę mendaces, ventosæ nugæ, ac superbus error, recte liberales literæ nominentur, hominum scilicet infelicium, qui Dei gratiam per Iesum Christum Dominum nostrum, qua sola liberantur de corpore mortis huius, nõ cognouerunt, nec in eis ipsis quæ vera sunt, senserunt. Hæc diuus Augustinus. Versatus est & Seneca prolixe in eodem argumento, ut istas artes quæ vulgò liberales vocantur, non esse liberales ostendiret: post multa concludens: Solæ, inquit, liberales sunt, inò, ut dicam verius, liberæ; quibus curæ virtus est. verùm his ipsis artibus, quibus curæ virtus erat, quomodo tum à Philosophis tradebantur, quantum defuerit, quæ que nec illæ dignæ fuerint hoc nomine libertatis; ex iis quæ produximus ex Augustino, in promptu est perspicere.

Epist. 89.

CAPVT III.

Ætatis nostræ hereticos in constituenda libertate Christiana turpissimè lapsos esse.

PORRO cùm dicat Apostolus; Quæ sursum est Hierusalem, libera est, quæ est mater nostra: nisi qui matris huius filij sunt, nulli esse liberi possunt. Illa sterilis aliquando & paucorum mater filiorum, multitudine interim seruatorum abundante ancilla: postea gratia Spiritus effusa cœlitus, fecundissima esse mater cepit. cui propterea per Prophetam dicitur: Latrare sterilis quæ non parit, erumpe & clama quæ non parturit, quia multi filij desertæ magis, quàm eius quæ habet verum. Ad hæc pertinent, qui in Ecclesia Christiana contemptis terrenis omnibus, supernorum & æternorum bonorum desiderio tenentur: & quemadmodum Apo-

Isaia 54.

stolus ait, quæ sursum sunt, sapiunt & quærunt, non
 quæ super terram. Idcirco enim illa sursum esse dici-
 tur, cum adhuc peregrinetur in terris, quod quadam
 eleuatione cordis versetur in cælis. Sed existunt hodie
 multi, qui matris huius filios se esse mentientes, liber-
 ratem falsam ac perniciosam hominibus venditent:
 cum sint ipsi, vt Petrus ait, serui corruptionis. Quod nõ
 tandem progressura perditorum audacia videatur?
 Quid erit aliquando, quod humanæ cæcitati satis ab-
 surdum esse possit? Etenim excepta Sabbathi observa-
 tione carnali, quæ spiritalem sanctificationem quie-
 temque significat; quis negare audeat Decalogum, qui
 duabus illis tabulis continetur, pertinere ad Christia-
 nos? Quis dicat obseruare hos nõ debere, vt vni Deo
 religionis obsequio seruiatur? vt idolum non colatur?
 vt nomen Domini non accipiatur in vanum? vt parē-
 tes honorentur? ne adulteria, homicidia, furta, falsa te-
 stimonia perpetrentur? ne vxor, ne omnino res vlla
 concupiscatur aliena? Quis est tam impius qui dicat,
 ideo se ista Legis non custodire præcepta, quia est ipse
 Christianus; nec sub Lege, sed sub gratia constitutus?
 Et hac tamen tempestate dicere quidam haud refor-
 midant, eum qui sit iustificatus, liberum esse ab obser-
 uatione diuinorum etiam mandatorum. quos anathe-
 mate merito profectò eam ob causam percussit Tri-
 dentinum Concilium, cum sic decreuit: Si quis ho-
 minem iustificatum, & quantumlibet perfectum, di-
 xerit non teneri ad obseruantiam mandatorum Dei
 & Ecclesiæ: sed tantum ad credendum, Anathema
 sit. sed cum essent eiusmodi professores ætate Augu-
 stini, talesque Apostolicis quoque temporibus ex-
 stiterint, qui, libertatis videlicet Christianæ prætextu,
 opera sibi ad salutem necessaria esse negarent: testis
 quoque sit Epiphanius, Gnosticos & Valentini secta-
 tores docuisse liberum esse quiduis, quatumuis turpe

b

& im-

August. Li-
bro de fide
& oper. c. 24.
& 25.

Ad Galas. 5.

& impurum agere, atque eiusmodi libertate regnum
cælorum acquiri: quod Augustinus aduersus eiusmodi
impostores scriptum reliquit, hoc isti quoque ad se
pertinere putent. Cùm Petrus, inquit, de iis loquere-
tur, qui in occasionem carnis acceperant, & in vela-
mentum malitiæ, quod scriptum est, nos ad nouum
Testamentum pertinentes, non ancillæ filios esse, sed
liberæ, qua libertate nos Christus liberauit: & puta-
uerant hoc esse liberè viuere, vt tanquam de tanta re-
demptione securi, quicquid liberet licere sibi arbitra-
rentur; non intuentes quod scriptum est: Vos in liber-
tem vocati estis, fratres; tantùm ne libertatem in occa-
sionem carnis detis. Vnde & ipse Petrus dicit: Libe-
ri, non sicut velamen malitiæ habentes libertatem.
ait de illis in secunda epistola sua: Hi sunt fontes sic-
ci, & nebulæ à turbine exagitatae, quibus caligo tene-
brarum reseruata est: superba enim vanitatis loquen-
tes, illiciunt in concupiscètiis carnis impudicitia eos
qui paululum effugerunt in errore conuersati; liberta-
tem illis promittentes, cùm ipsi serui sint corruptio-
nis. A quo enim quis deuictus est, huic & seruus addi-
ctus est. Si enim refugientes coinquinationes mundi,
in agnitionem Domini nostri & conseruatoris Iesu
Christi, his rursus implexi superantur: facta sunt illis
posteriora deteriora prioribus. melius enim erat illis,
non agnoscere viam iustitiæ, quàm cognoscentibus
retrosum reflecti à tradito sibi sancto mandato. Cõ-
tigit enim illis res veri prouerbij: Canis reuersus ad
suum vomitum, & sus lota in volutabris cœni. Cùm
igitur neq. Philosophos alienos à nomine Christiano,
neq. hæreticos hoc ipso nomine fallètes incautos, ad
veræ libertatis cognitionem idoneos habere possimus
duces: quid restat, nisi vt liberam illam matrem no-
stram, id est, Ecclesiam Catholicam audiamus: ab
eaque discamus, cum libertate Christiana consistere,
non

non modò vt ea quæ Lex diuina requirit, ex fide faciamus: verum etiam vt ad ea implenda, Legis vinculo nihilominus obstricti teneamur?

CAPVT IIII.

Obedientiâ diuinâ Legi præstandâ, non impediri libertatem Christianam.

VT enim infinito discrimine à Creatore etiam prædita ratione creatura disiungitur: ita non eadem in vtroque libertatis ratio querenda est. Illi enim hoc est liberum esse, nullius superioris lege viuere: sed pro lege propriam habere voluntatem. quod ei sanè rectissimè competit, qui ita bonus est & sapiens, vt per naturæ summam perfectionem, alius esse non possit. huius verò cum sit, superiorem, à quo profecta sit, suspicere: non alius ei potest esse libertatis modus, quàm superioris præceptum promptè & lætè amplexi. Non enim, credo, illi rerum Domino præscribent, vt nihil imperet: aut si quid iam præceperit, siue naturæ lege & æterna ordinatione, siue positua & temporaria; nulla id subiectam creaturam obligatione constringere posse, demonstrabunt. Quamobrem diuinis Legibus, necessariò parèdum esse negare; non est Christianam asserere libertatem, sed illam, quæ nos perdidit, superbiam reuocare moliri. Quam à se Propheta deprecabatur, dicens: Non veniat mihi spes superbiae, neque manus peccatoris moueat me. Ibi ceciderunt, qui operantur iniquitatē. Etenim cum id esset proprium diuinæ sublimitatis, nullius ferre potestatis imperiū, sed agere cuncta proprio nutu atque voluntate: ea primùm Angeli, deinde hominis superbia fuit, tale quiddam sibi arrogare: nempe viuere, omniaque gerere pro arbitratu, sibi que ducem esse ad bene beatè que viuendum: contempto que superioris imperio, nō quod ille iussisset exequi: sed id sequi potius, quod

Psalm. 136

b 2

ipsi